

d ů v o d ů:

Pokud se dovolatelova výtká vadnosti řízení týče příčiny, pro kterou žalobkyně sňatek s jiným mužem odkládala, jde, nehledíc k tomu, že podle vlastního přednesu žalovaného příčinou toho bylo i tehdejší onemocnění žalobkyně, o okolnost pro rozhodnutí této právní rozepře naprosto nedůležitou, jelikož svedená a zneuctěná dívka není povinna, by se provdala, jakmile se jí naskytne příležitost, a tím sprostila zákonných povinností toho, kdo ji svedl a zneuctil. Výtká vadnosti odvolacího řízení jest tudíž lichou a neopodstatněnou. Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) byla věc posouzena správně. Žalovaný byl právoplatně odsouzen, že se na žalobkyni dopustil přestupku §u 506 tr. zák. Jest proto žalovaný podle §u 1328 obč. zák. povinen nejen, by žalobkyni nahradil skutečnou škodu ze znehodnocení výbavy, nýbrž i ušlý zisk, t. j. co jí ušlo zmenšenou vyhlídkou na sňatek. Pokud jde o znehodnocení výbavy, rozhoduje, že výbava byla zakoupena za 11.000 Kč. Stalo-li se tak v době nepříznivé, nemůže z toho těžiti žalovaný, když nákup se stal vzhledem k zamýšlenému sňatku s ním a to dokonce na jeho naléhání. Jelikož věci tyto, o nichž nebylo ani tvrzeno, že byly opotřebovány, mají nyní cenu toliko 4.235 Kč, byla výše dotyčné škody penízem 6.763 Kč určena bez právního omylu. Ale dovolací soud souhlasí s nižšími soudy, i pokud jde o náhradu za zmenšenou vyhlídku na sňatek. Ve směru tom nerozhodují nynější hmotné poměry žalovaného, nýbrž újma, již žalobkyně utrpěla. Slušíť v prvé řadě hleděti k poměrům svedené a zneuctěné dívky, ve kterémžto směru jest zjištěno, že žalobkyně si opatřila výbavu za 11.000 Kč z příjmů za mléko, které jí za tímto účelem ponechali její rodiče. Byť i poměry její a jejích rodičů jinak nebyly blíže zjištěny, což by se ovšem bylo doporučovalo, poukazuje již tato právě zmíněná skutečnost k tomu, že žalobkyně, pokud se týče její rodiče vládnou jistými hmotnými prostředky a že tudíž žalobkyně měla vyhlídku na lepší sňatek. Uznali-li nižší soudové za těchto poměrů peníz 8.000 Kč jako náhradu v této příčině přiměřenou, nelze ani v tom spatřovati právní omyl. K vývodům dovolání se ještě podotýká, že zkušenost učí a netřeba proto dokazovati, že dívka zneuctěná nemá touž vyhlídku na sňatek, jako dívka pohlavně zachovalá. Že žalobkyně majetkovou újmu utrpěla, zavinil jedině a výhradně žalovaný svým trestním činem a musí tedy žalobkyni plně odškodniti. Zejména nelze spatřovati zavinění žalobkyně v tom, že se jinak neprovdala, ač k tomu prý měla příležitosti. Stačí ve směru tom odkázati na to, co shora již bylo uvedeno při vyřízení dovolacího důvodu §u 503 čís. 2 c. ř. s. Nerozhodnou jest také okolnost, že žalobkyně prý trpí Basedowou nemocí, neboť následky zneuctění nezmenšují se tím, že zneuctěná dívka jest stížena chorobou.

Čís. 5969.

Odevzdání pozůstalosti ve smyslu §u 812 obč. zák. nastává již doručením odevzdací listiny, aniž by se vyhledávala její právoplatnost.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1926, R II 78/26.)

Návrh věřitele zůstavitelky na oddělení jmění podle §u 812 obč. zák. byl zamítnut soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Oběma nižšími soudy byl zamítnut návrh stěžovatelův na povolení oddělení pozůstalostního jmění ve smyslu §u 812 obč. zák. V mimořádné stížnosti vyjadřuje se názor, že odevzdání pozůstalosti nebylo v době žádosti ještě právoplatné a že do té doby možno žádati o oddělení pozůstalosti od jmění dědicova. Tím má býti patrně řečeno, že napadené usnesení spočívá na zřejmě nesprávném výkladu zákona (§ 16 nesp. pat.). Tento důvod není však opodstatněn. Dle §u 812 obč. zák. může věřitel pozůstalosti podati takovou žádost před odevzdáním pozůstalosti. Toto odevzdání pozůstalosti projevuje se v úkonu pozůstalostního soudu, jímž se uskutečňuje »předání pozůstalosti do právního držení dědicova« (§ 797 obč. zák.), správněji řečeno, kterým se prohlašuje přechod pozůstalosti na dědice, jenž vykázal své právo, jako na universálního nástupce zůstavitelova a jímž se též nabývá dědictví (§ 819 obč. zák., § 174 nesp. říz.). Tím rázem se nabývá onoho právního držení celé pozůstalosti a vlastnictví k jednotlivým předmětům pozůstalosti, ovšem za předpokladu, že byly v držení a vlastnictví zůstavitelově a že třetí osoba neprokáže žalobou (§ 823 obč. zák.) lepší právo dědické. Ale tím okamžikem nastává také ono smísení pozůstalostního jmění s ostatním jměním dědicovým. Neboť při opatřeních v řízení nesporném nevyžaduje se z pravidla vyčkání právní moci (§ 12 pat.). Pouze k tomu, by mohl býti povolen zápis odevzdací listiny do veřejných knih k převodu vlastnictví nemovitostí do pozůstalosti patřících neb pohledávek na nich váznoucích, vyžaduje se dle §u 177 nesp. říz., by odevzdání bylo právoplatné (srov. též rozhodnutí býv. nejv. soudu ze dne 28. září 1898 sb. I. 320, cit. při §u 812 obč. zák., ze dne 25. srpna 1897 sb. 16.095 a ze dne 10. července 1891, čís. 6925 N. Z. 1891, čís. 28 cit. při § 174 nesp. říz.). V tomto případě byla však odevzdací listina doručena již dne 2. ledna 1926, kdežto žádost stěžovatelova došla k soudu až dne 17. ledna 1926.

Čís. 5970.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Okolnost, že oba manželé podali žádost za rozluky, nemůže zabrániti tomu, by je soud nevyslechl osobně. Dokud se tak nestalo, nelze považovati souhlas podpisem a podáním žádosti za rozluky neodvolatelným. Požadavek rozváznosti platí i u manželství rozvedených za působnosti rozlukového zákona.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1926, R II 91/26.)